

VISUAL BROWSING ☀️ Αθήνα 28°C [f](#) [@](#) [p](#) [🇬🇷 Αναζήτηση](#)

ATHENS VOICE GR CITY GUIDE GALLERY

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΓΕΥΣΗ LOOK LIFE SPORT SOCIAL ΖΩΔΙΑ

ΣΙΝΕΜΑ ΘΕΑΤΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗ **ΒΙΒΛΙΟ** BOOKS ΤΕΧΝΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ COVER ART ATHENS VOICE BOOKS

ΤΕΥΧΟΣ 664 ΒΙΒΛΙΟ 20.06.2018 | 12:49

Η Μανίνα Ζουμπουλάκη μιλάει για βιβλία, φίλους και γκέι αθλητικογράφους

Πριν διαβάσετε το «Άκουσέ με», το καινούργιο της βιβλίο, διαβάστε τις απαντήσεις της για αυτό και για πολλά άλλα...

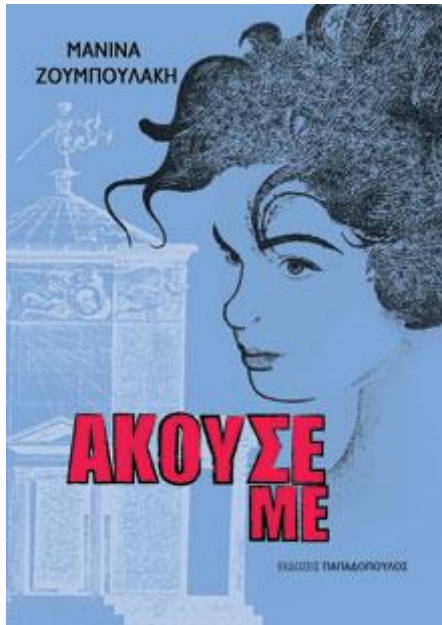
 Γιάννης Νένης [f](#) [@](#) [m](#) SHARES **161** Δ-Α+

Η φίλη –και πένα της ATHENS VOICE– Μανίνα Ζουμπουλάκη μόλις κυκλοφόρησε στις εκδόσεις Παπαδόπουλος το νέο της βιβλίο «Άκουσέ με», δεύτερο μίας τριλογίας με ηρωίδα μία γυναίκα με συναίσθηση που μπλέκει σε μία υπόθεση φόνων και αναζήτησης.

Η Μανίνα ζει την Αθήνα και την περιγράφει στα βιβλία της με οξυδερκή παρατήρηση, συναίσθηση θα λέγαμε, χιούμορ και με έναν ελαφρώς κυνικό τρόπο – κάτι που της δίνει και ένα απολαυστικό στιλ όχι μόνο στα κείμενά της αλλά και στη συζήτηση. Πριν διαβάσετε το «Άκουσέ με», διαβάστε τις απαντήσεις της για αυτό και για πολλά άλλα...

Το νέο σου βιβλίο είναι το δεύτερο μέρος μίας τριλογίας με επίκεντρο την Αθήνα. Φαίνεται ότι οι τριλογίες κρύβουν κάποιο μαγικό νούμερο που ολοκληρώνει σε τρεις εκδοχές ένα θέμα. Ισχύει κάτι τέτοιο σε σένα; Πώς την αποφάσισες την τριλογία και ποιο είναι το νόημά της;

Μου άρεσε η Δώρα και η εναλλακτική οικογένειά της και δεν ήθελα να την αφήσω όταν τέλειωσα το «Κάτι μου κρύβεις». Σκέφτηκα μια τριλογία επειδή όπως λες ακούγεται μαγικό νούμερο – ιδανικά θα ήθελα να είναι δώδεκα τα βιβλία, με τους ίδιους ήρωες. Αλλά είναι μεγαλεπήβολη, η ντουζίνα, οπότε ξεκινάμε σιγά-σιγά και βλέπουμε.

Είναι ενδιαφέρον το ότι θίγεις το θέμα του φασισμού στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία. Πιστεύεις ότι μπορεί να καταπολεμηθεί σαν μία κακιά αρρώστια της σημερινής κοινωνίας; Ή είναι κάτι πολύ πιο βαθιά ριζωμένο;

Όσο πιο πολύ φτωχαίνουμε, τόσο περισσότερο φασιστοποιείται η κοινωνία μας. Αυτή είναι δική μου θεωρία, βασίζεται στη δημοσιογραφική παρατήρηση, όχι σε γνώσεις κοινωνιολογίας ή πολιτικής. Καταγράφεται πάντως μεγάλη άνοδος των ακροδεξιών οργανώσεων σε όλη την Ευρώπη – άρα δεν φτωχαίνουμε μόνον εμείς. Το χειρότερο είναι ότι ο φασισμός γίνεται πιο επιθετικός, δεν είναι μόνον στην θεωρία το «εμείς είμαστε καλοί κι εσείς σάπιοι», περνάει και στην πράξη, «επειδή είμαστε τόσο τζάμι άτομα, σας σφάζουμε εσάς τους σάπιους». Ιδέαν δεν έχω πώς θα καταπολεμηθεί... με την παιδεία, με τη μόρφωση, ίσως...

Πού διαπιστώνεις φασισμό στη δική σου αθηναϊκή καθημερινότητα;

Εκτός από τις συγκεντρώσεις, επιθέσεις και την γενικότερη παρουσία των ακροδεξιών οργανώσεων; Φασισμό θεωρώ τον τρόπο που αντιμετωπίζουν οι τράπεζες το κοινό: ουρές κόσμου, κι ένας σόλο ταμίας που έχει τα νεύρα του γιατί θεωρεί τον εαυτό του χίλιες φορές καλύτερο από όλον αυτόν τον συρφετό! Μιλάει με περιφρόνηση στις γιαγιάδες, που δεν έχουν ίντερνετ μπάνκινγκ. Τον ίδιο φασιστικό τρόπο συμπεριφοράς συναντάμε στις εφορίες και δημόσιες υπηρεσίες. Απλώς εκεί είναι εξηγήσιμος ο φασισμός – έχουν μείνει τρεις νοματαίοι να εξυπηρετούν χίλιους, με αρχαία κομπιούτερ, εκτυπωτές που φτύνουν κ.λπ. Οι τράπεζες δεν έχουν δικαιολογίες, είναι ιδιωτικά μαγαζιά, ο φασισμός τους είναι σοκαριστικός. Γενικά βρίσκω σοκαριστικό τον φασισμό κάθε είδους, με τρομάζει το να ακούω συζητήσεις για το πώς θα έπρεπε να συλλαμβάνονται οι τρανς, ας πούμε. Είναι φοβερά πράγματα αυτά.

Η ηρωίδα σου είναι μία χαρισματική γυναίκα, «βλέπει τα σκοτεινά δράματα μέσα στους άλλους». Πιστεύεις ότι υπάρχει τέτοιου είδους συναίσθηση στις γυναίκες της σύγχρονης Αθήνας; Ή είναι μία πολυτέλεια της ηρωίδας σου;

Έβαλα στην Δώρα ένα «χάρισμα» που είναι... επαυξημένη διαίσθηση, κάτι το οποίο μπορεί να έχουμε όλοι, αλλά το περνάμε στο ντούκου. Συμβαίνει να γνωρίσεις έναν άνθρωπο και να αισθάνεσαι ένα βαρύ σύννεφο πάνω του, σαν να σέρνει μια σκοτεινιά. Δεν δίνεις σημασία, ίσως να μην κοιμήθηκες καλά το βράδυ ή να έχεις κακή διάθεση. Η Δώρα προσέχει την διαίσθησή της, την έχει καλλιεργήσει. Δεν ξέρω αν υπάρχουν τέτοιες

γυναίκες, σίγουρα υπάρχουν. Άρχισα πάντως να σκέφτομαι αυτήν την ηρωίδα από την δικιά μου πετριά, επειδή «πιάνω ατμόσφαιρες» ή βλέπω όνειρα ή γενικά είμαι αλαφροϊσκιωτη.

Εσύ προσωπικά πώς έχεις βιώσει αυτή την συναίσθηση;

Γράφω τα όνειρά μου όταν είναι πολύ κομπλικέ, και προσπαθώ να τα εξηγήσω μετά. Και στο βάθος ξέρω πότε μια σχέση ή μια δουλειά θα προχωρήσει ή όχι, να μην σου πω «πιάνω τις αύρες» γιατί ακούγεται πολύ γκάου, αλλά γενικά συντονίζομαι με το περιβάλλον.

Ένας «απλώς ονειροπαρμένος και ευαίσθητος» άνθρωπος μπορεί να υπάρξει σήμερα ή θα υφίσταται ένα ιδιότυπο bullying από τον περίγυρό του;

Θα υφίσταται ιδιότυπο ή και ανοιχτό bullying. Γι αυτό θα πρέπει να αρχίσει όπου να 'ναι να γράφει, να ζωγραφίζει, να χορεύει, να κάνει κάτι δημιουργικό... για να μην του στρίψει.

Έχει χαρακτηριστικά γνωρίσματα η σημερινή μέση Αθηναία; Την έχεις εντοπίσει; Ή έχει πολλές εκδοχές εντελώς διαφορετικές αναμεταξύ τους – σαν να μην τις χαρακτηρίζει η πόλη;

Η μέση Αθηναία... βιάζεται. Έχει πολλά να κάνει, και όχι αρκετό χρόνο. Αλλά βέβαια, άλλη είναι η Αθηναία της Κηφισιάς και άλλη της Νίκαιας. Το κοινό χαρακτηριστικό τους είναι η ικανότητα να επιβιώνουν – και η βιασύνη.

Πώς επιδρά επάνω σου η Αθήνα; Θα έγραφεσ αλλιώς αν ζούσεσ ας πούμε στην Καβάλα ή σε ένα βουνό στη Θάσο;

Εννοείται, θα έγραφα αλλιώς! Ίσως να μην έγραφα και τίποτα, να χάζευα τα τοπία. Η Αθήνα σου δίνει πολλά ερεθίσματα, αν μείνεις κλεισμένος μέσα τρεις μέρες και βγεις στο δρόμο την τέταρτη μέρα, κατακλύζεσαι από εικόνες, ήχους και μυρωδιές, σκηνές ολόκληρες! Το «κατακλύζεσαι» είναι ρήμα που δεν χρησιμοποιώ συχνά, αλλά εδώ στέκει μια χαρά: σαν να πέφτει απάνω σου ένα παλιρροιακό κύμα και να σε ρουφάει... κι είσαι στην Αλεξάνδρα, στην έξοδο του μετρό, ας πούμε, όχι σε τσίρκο.

Ένας από τους ήρωές σου στο «Άκουσέ με» είναι μεσήλικας, γκέι «της ντουλάπας». Πιστεύεις ότι η ερωτική επιλογή είναι κάτι που θα έπρεπε να βγαίνει στο φως προς ενημέρωση όλων;

Όχι. Οι ερωτικές μας επιλογές είναι δικός μας νταλκάς, δεν χρωστάμε σε κανέναν να «πούμε την αλήθεια». Το τι κάνουμε στο κρεβάτι μας δεν αφοράει τον παραέξω κόσμο, εκτός κι αν περνάει από το κρεβάτι μας, οπότε κάτι θα έχει ψυλλιαστεί. Τώρα, το κατά πόσον θέλουμε να βοηθήσουμε να απελευθερωθούν οι νέοι, με το να λέμε ανοιχτά τα ερωτικά μας, είναι άλλο θέμα – και δικαίωμά μας. Έβαλα τον πρώην της Δώρας να είναι άνεργος αθλητικογράφος. Μετά σκέφτηκα ότι οι αθλητικογράφοι είναι (φαινομενικά τουλάχιστον) ό,τι πιο στρέητ και πατροπαράδοτο, σαν συμπεριφορά και σαν σεξουαλικότητα... και αναρωτήθηκα πώς θα αισθάνεται ένας αθλητικογράφος, άνεργος αναγκαστικά λόγω Κρίσης, ΚΑΙ γκέι. Δεν θα το πει ούτε του παππά...

Πώς αντιμετωπίζεις το «πολιτικά ορθό» στη συμπεριφορά των χαρακτήρων που δημιουργείς; Η ηρωίδα σου πώς το εφαρμόζει;

Γελάμε με τις ακραίες περιπτώσεις του πολιτικο-ορθισμού, αλλά καλύτερα «πολιτικά ορθός» παρά κολλημένος, ή ακόμα χειρότερα, φασίστας. Η ηρωίδα μου δεν σκοντάφτει στο θέμα. Κάποια στιγμή την ενοχλεί που ο δημοσιογράφος της τηλεόρασης μιλάει με τρόπο φέηκ για ένα ανθρώπινο δράμα, αλλά την ενοχλεί επειδή είναι φέηκ. Η Δώρα, κατά κάποιον τρόπο ζει στο περιθώριο έτσι κι αλλιώς – ένα ιδιότυπο, όπως λες κι εσύ,

περιθώριο: ο πρώην της είναι γκέη, η κολλητή της επίσης, η ίδια έχει ερωτικές σχέσεις, δεν έχει αποτραβηχτεί από τον έρωτα, ως σαρανταπεντάρα διαζευγμένη με μεγάλα παιδιά. Άσε που δουλεύει με μαύρα λεφτά, σε ένα πρακτορείο ταξιδιών που εξυπηρετεί «ιδιαίτερους» τουρίστες...

Στο βιβλίο σου υπάρχει ένας «τετράγωνος ψυχολόγος» όπως τον χαρακτηρίζεις που συνεργάζεται με την αστυνομία σε διάφορες σκοτεινές υποθέσεις. Για κάποιο λόγο ακούγεται πολύ Σκότλαντ Γιάρντ αυτό. Μήπως η ελληνική αστυνομία είναι λίγο πιο χειρωνακτική στην εξιχνίαση εγκλημάτων;

Χαχα, σίγουρα είναι! Έχουμε και στην Ελλάδα 2-3 ψυχολόγους που συνεργάζονται με την Αστυνομία σε κάποιες περιπτώσεις εγκλημάτων, αλλά τον Μίνωα τον έβγαλα από το μυαλό μου. Σε πέντε χρόνια, θα είναι πολύ νορμάλ πάντως, να φέρνει τον ψυχολόγο της η Αστυνομική ομάδα και να τον βάζει να φτιάχνει ψυχολογικά προφίλ, όπως Αμερική.

Στο «Άκουσέ με» συμβαίνει μία σειρά φόνων αστέγων. Πώς έψαξες το θέμα των άστεγων της Αθήνας πριν γράψεις για αυτούς;

Έκανα ρεπορτάζ, διάβαζα για τους άστεγους της Αθήνας για κανένα χρόνο. Έπιασα κουβέντα με μερικούς, εκτός που πλησίαζα και τους μελετούσα προσεκτικά, σαν ματάκιας. Αλλά βασικά, διάβασα ό,τι έχει γραφτεί στο Ίντερνετ για το θέμα. Στο Λονδίνο πριν μερικά χρόνια είχαν καταγραφεί δολοφονίες αστέγων, από μια ομάδα πιτσιρικάδων...

Πώς επέλεξες να συνδέεις το κάθε κεφάλαιο του βιβλίου με μία ηρωίδα της αρχαιοελληνικής μυθολογίας;

Μου ήρθε επειδή ενώ έγραφα το πρώτο, το «Κάτι μου κρύβεις», διάβαζα το βιβλίο του Ρόμπερτ Γκρέιβς «Οι ελληνικοί μύθοι». Κι επειδή ο μπαμπάς μου λέει πάντα ελαφρώς παραλλαγμένες ιστορίες από την ελληνική μυθολογία, κι εγώ τις ακούω.

Πώς σε επηρεάζουν στα βιβλία που γράφεις οι καθημερινές σου στιγμές, οι γνωριμίες, οι ιστορίες των φίλων σου ή οι δικές σου; Βάζεις κάποιο όριο «διακριτικότητας»;

Ντρέπομαι που το λέω, αλλά δεν υπάρχει έλεος: αν μου πει κάποιος ένα πρόβλημα, αν μου αφηγηθεί μια ερωτική ή άλλη ιστορία που κάτι μου κάνει, θα την χρησιμοποιήσω σε αυτό που γράφω. Θα αλλάξω λίγο τα στοιχεία, μπορεί να αλλάξω φύλο ή ερωτικές προτιμήσεις στον αφηγητή, για να μην αναγνωρίσει τον εαυτό του, αλλά ναι, τα σκίζω όλα. Εκτός κι αν η υπόθεση είναι απόλυτα μυστική, οπότε θα την αλλάξω πάσαααρα πολύ. Η καθημερινότητα επίσης βοηθάει το γράψιμο. Ενώ έγραφα το «Κάτι μου κρύβεις» π.χ. με είχε ξαφρίσει μια μεταμφιεσμένη γυναίκα έξω από ένα ATM - έβαλα να συμβαίνει στην Δώρα αυτό, μάλιστα το έμπλεξα στην πλοκή. Στο «Άκουσέ με», ξεκινάω με έναν καυγά της Δώρας με την κολλητή της – και άκου σύμπτωση, λίγες μέρες πριν, είχα έναν καυγά με την κολλητή μου. Για άλλους λόγους, και με άλλη εξέλιξη, αλλά η αφορμή να αρχίσω να γράφω ήταν το σοκ του καυγά, που δεν μπορούσα να διαχειριστώ αν δεν τον μυθοποιούσα. Όλα όσα ζούμε, όσα ζω, περνάνε με κάποιον τρόπο στα βιβλία. Ο τρόπος, η μυθοποίηση της πραγματικότητας, είναι αυτό που κάνει την διαφορά...

Γιατί ο τίτλος «Άκουσέ με»;

Γιατί η Δώρα ακούει και κάτω από τις κουβέντες των άλλων, κι εδώ, σ αυτό το βιβλίο, μαθαίνει να ακούει ακόμα πιο προσεκτικά... κάτι που μας συμβαίνει γενικά όσο μεγαλώνουμε – μαθαίνουμε να ακούμε τους άλλους.

Υπάρχει happy end στο βιβλίο ή πρέπει να περιμένουμε το τρίτο βιβλίο;

Μα για το happy end τα γράφω όλα, χωρίς αυτό δεν με ενδιαφέρει καν το βιβλίο, δεν θα το διάβαζα, και δεν θα το έγραφα με την καμιά! Κάθε βιβλίο μου έχει happy end, αλλά

και ένα «έπεται συνέχεια», επειδή δεν θέλω να αφήσω τις ηρωίδες μου. Άλλο ζόρι κι αυτό!»

Υπάρχει happy end στη ζωή μας;

Σε πολλά πράγματα, ναι (και σε πολλά όχι, δυστυχώς). Το τέλος-τέλος, το γκραν φινάλε του καθενός βέβαια, είναι τα θυμαράκια, που δεν το λες και τόσο happy. Απλώς μέχρι να φτάσουμε εκεί, περνάμε από πολλά μικρά και χαριτωμένα happy ends...

Συνέχεια στη σελίδα του βιβλίου: <https://goo.gl/kHHZ1q>